

Aldarafmæli Prestaskólans 2. október 1947, Hátíðarljóð

Bjarni Benediktsson – Aldarafmæli Prestaskólans 2. október 1947, Hátíðarljóð

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Stjórnmalamaðurinn
Askja 2-8, Örk 10

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Aldarafmæli
Prestaskólans

2. október 1947

Hátíðarljóð

I.

*Syng guði dýrð, syng drottni þökk, vor þjóð,
að það var hann,
sem leiddi þig og heilög, himnesk ljóð
úr harmi þínum vann.
Því ef þú hlauzt að ganga, mönnum gleymd,
hinn grýtta stig,
í hjarta guðs þú hittir tár þín geymd.
Sjá, hann einn mundi þig.*

*Vor kynslóð stendur enn við opna gröf,
og enn sem fyr
um leiðsögn yfir harmsins trylltu höf
hún hrædd og felmtruð spyr.
En ofar dauða og kvöl rís krossinn enn,
sem Kristur ber.
Og sjá, hann knýr og kallar alla menn
að koma og fylgja sér.*

*Því Kristur lifir. Angist hans og ást
fer alla tíð
með frið og mildi, hvar sem heimslán brást
og háð er banastríð.
Og megi kirkjan koma og lýsa þeim
að krossi hans,
sem þrá að líkna og leiða þjáðan heim
að lindum kærleikans.*

Því blessa horfnir dagar lýð vors lands.
Svo leiði nýja öldin sál hvers manns,
er heyrir guð í hjarta sínu kalla
og hingað fer að leita sannleikans.
Og megi skólinn skyldur sínar rækja
og skapa nýjan ljóma um fornan arf,
og megi þjóðin þrek og djörfung sækja
til þeirra, er honum vígja líf og starf.

Og treystum því, sem hönd guðs hefur skráð:
Í hverju fræi, er var í kærleik sáð,
þýr fyrirheit um himnaríki á jörðu.
Hver heilög bæn á vísa drottins náð.
Og hví skal þá ei ógn og hatri hafna
ef hjálp og miskunn blasir öllum við
í trú, sem ein má þúsund þjóðum safna
til þjónustu við sannleik, ást og frið?

III.

Sjá, dagarnir líða, í leiðslu við hlustum
á laufið, sem hrynur um aldanna skóg
og leggst yfir stofnana sterku,
sem stormur og dauði til jarðar sló.
En þó að þeim visni hvert bjarkarblað,
þá blómgast oss önnur í þeirra stað.
Því áfram skal haldið og aldrei þagnar
hin eilífa hrynjandi lífsins,
sem ymur um aldanna skóg.

Við hverfula daga mörg blekking oss bindur.
Þó býr oss í hjörtum sú eilífðarþrá,
er leitar sér hljóðs og rís hærra
en heimsdýrð og jarðneskar óskir ná.
Hún stefnir frá glötun og harmi heim.
Og hvort skal hið dauðlega miklast þeim,
sem leita, handan við hrun og myrkur,
þess himins, er vakir og kallar
í aldanna eilífu þrá?

Sjá, laufið hrynur, en lífið er eilíft.
Lát lindirnar hníga í dimman sjó.
Því eitt sinn vor kynslóð skal eignast
í aldanna skógi sitt bergmál þó.
Ó, megi það hljóma sem heilagt ljóð,
er himninum blessar vort land og þjóð
og nýrri og fegurri veröld vísar
á veg hinna eilífu stjarna,
er skína yfir aldanna skóg.

Tómas Guðmundsson.

